

SVĒTNĪCA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 35:1–36:7; 1. Moz. 1:1; 2. Moz. 36:8–39:31; Ebr. 7:25; 2. Moz. 40:1–38; Jņ. 1:14.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad mākonis aplāja Saiešanas telti, un Tā Kunga godība piepildīja mājokli. Un Mozus nevarēja ieiet Saiešanas telti, tāpēc ka mākonis to apsedza, un Tā Kunga godība piepildīja mājokli. [...] Jo dienā Tā Kunga mākonis aplāja mājokli, bet naktī tanī bija uguns visas Israēla tautas acu priekšā visos viņas pārgājienos” (2. Moz. 40:34, 38).

Galvenais Dieva tautas uzdevums Vecajā Derībā (tāpat kā mums šodien) bija dzīvot ciešās attiecībās ar Kungu, pielūgt Viņu un kalpot Viņam, kā arī atklāt citiem pareizu priekšstatu par Dievu (5. Moz. 4:5–8).

Ēdenes dārzā Ādams un Ieva slēpās no Dieva, jo grēks lika no Viņa baidīties. Grēcīgums liek cilvēkiem dabiski baidīties no Dieva, un šis bailes izmaina mūsu uzskatus par Viņa raksturu. Labā ziņa ir tā, ka Dievs sper pirmo soli, lai pārvarētu šo plaisu, un pēc Savas iniciatīvas labo šo plaisu un izjukušās attiecības. Viņš aicina grēcinieku atpakaļ pie Sevis: “Kur tu esi?” (1. Moz. 3:9)

Tādējādi mūsu galvenā misija ir iepazīstināt apkārtējos ar Dieva pareizo raksturu un Viņa mīlošo un taisnīgo rīcību. Kad cilvēkus Dievs pievelk un viņi pārliecinās par Viņa nesavtīgo mīlestību, viņi atdos Dievam savu dzīvi un darīs to, ko Viņš vēlas, zinot, ka tas ir viņu pašu labā.

SVētnīca demonstrēja Dieva tuvumu cilvēcei un atklāja viņiem lielās patiesības, kā Viņš glābj tos, kas ticībā nāk pie Viņa.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. septembrī.

Kunga sabats

Tomēr daudzi, kas iebilst pret septītās dienas sabatu, nepatiesi apgalvo, ka tas bija paredzēts tikai ebrejiem (septītā diena tika nodalīta un iesvētīta Ēdenē [sk. 1. Moz. 2:1–3]); vai arī viņi nepatiesi apgalvo, ka ebreji pirmo reizi par to dzirdēja pie Sinaja kalna. Patiesībā jūdi ievēroja sabatu jau pirms Sinaja (sk. 2. Moz. 16:22–29) – nav šaubu, ka sabats jau no paša sākuma lielā mērā bija daļa no ebreju tautas dzīves.

Izlasi 2. Moz. 35:1–3. Kāda patiesība tika atkārtota šiem cilvēkiem saistībā ar svētnīcas celtniecību? _____

Sabats un tā vēstījums bija, ir un vienmēr būs par Dievu – kas Viņš ir un kādi ir Viņa varenie darbi. Sabats mums atgādina par Viņa radīšanas un pestīšanas darbiem un pievērš mūsu uzmanību Dievam, kurš vēlas dzīvot kopā ar Saviem ļaudīm. Tādējādi sabats un svētnīca norāda vienā un tajā pašā virzienā – uz Dieva klātbūtni mūsu dzīvē.

Vecās Derības draudzes sabats sniedz daudzveidīgu vēstījumu. Tā būtību varam apkopot piecos lielākos blokos:

(1) Dievs ir Radītājs, un Bībele sākas ar šo satriecošo paziņojumu, kas ir visam pamatā (1. Moz. 1:1). Spilgts Dieva radīšanas pieminēklis ir sabats (1. Moz. 2:2, 3; 2. Moz. 20:8–11). No šīs patiesības – Dieva kā mūsu Radītāja – izriet visas pārējās Bībeles patiesības.

(2) Mesija nāks, un šī cerība balstās uz Dieva apsolījumu par Sēklu, kas uzvarēs čūsku (sātanu) un nesīs uzvaru pār ļaunumu.

(3) Dievs nodibinās Savu valstību, un sabats ir tās priekšnojauta.

(4) Pestīšana nāk no Kunga, un Dieva ļaudis liecina, ka Dievs ir viņu Glābējs un Pestītājs un ka pestīšana nāk tikai un vienīgi no Viņa žēlastības.

(5) Dievs ir visu cilvēku Augstākais Tiesnesis. Tiem, kas neatlaidīgi pretojas Viņam un noliedz Viņu, nebūs nākotnes, toties tiem, kas Viņam seko, Viņš brīvi piedāvā mūžīgo dzīvību.

Ebrejiem ir teiciens: sabats ir turējis Israēlu vairāk, nekā Israēls ir turējis sabatu. Lai gan mēs, adventisti, visticamāk, tā neteiktu, kāda nozīme sabatam ir mūsu draudzes ģimenes dzīvē? _____

Upuri un Gars

Izlasi 2. Moz. 35:4–36:7. Kādas svarīgas mācības mums ir šajos pantos? _____

Svētnīcas celtniecībai bija nepieciešams daudz dažādu vērtīgu materiālu, un tie tika iegūti ar dāsniem Dieva tautas ziedojumiem, kas pienesti no sirds, labprātīgi un ar prieku. Viņi dāvāja zeltu, sudrabu, bronzu, smalku linu, dārgakmeņus, unikālus audumus, akācijas koku, olīveļļu, garšvielas un daudzus citus nepieciešamus priekšmetus. Cilvēki arī ziedoja savu darbu, jo, mākslinieciski un cītīgi strādājot pie svētnīcas vai tās iekārtojuma, bija jāizgatavo daudzi konkrēti priekšmeti. Arī drēbniekiem bija jāauž drēbes priesteriem, kuri kalpoja svētnīcā, un augstajam priesterim, kura ļoti izsmalcinātās drēbes sastāvēja arī no krūšu plāksnes un turbāna.

Dievs bija bagātīgi svētījis israēliešus ar dāvanām, ko ēģiptieši viņiem bija sagādājuši, aizejot no Ēģiptes. Tagad viņiem bija iespēja dot pateicības upurus par Dieva žēlsirdīgo un vareno vadību, un viņu sirdis bija aizkustinātas, lai paveiktu šo darbu Viņam par godu.

Cilvēki dāvāja ar tādu prieku un pārpilnību, ka Mozum tika pateikts: “Tauta nes vairāk, nekā kalpošanas darbam ir vajadzīgs” (2. Moz. 36:5, NIV). Tātad, Mozum bija jāpārtrauc viņu ziedošana, jo svētnīcas izveidei “bija pietiekami visam darbam, lai to beigtu, un vēl palika pāri” (2. Moz. 36:7).

Ar Svētā Gara vadību Dievs apdāvināja un deva spēku cilvēkiem precīzi uzcelt svētnīcu. Becaleēls, Oholiābs un citi tika “piepildīti .. ar Dieva Garu” (2. Moz. 35:31), kas nozīmē, ka viņi bija apveltīti ar prasmēm, gudrību un mākslinieciskām zināšanām, lai varētu perfekti paveikt visu darbu. Tas bija milzīgs projekts, un viss bija jāizveido tieši pēc parauga, ko Dievs rādīja Mozum.

Zīmīgi, ka Svētā Gara dāvana bija saistīta ar cilvēku dažādajām spējām un prasmēm, lai varētu uzcelt svētnīcu. Būt piepildītam ar Garu nav maģisks process un nenozīmē, ka cilvēkos mīt īpaši garīgi spēki. Lai veicinātu Dieva lietu un izpildītu Viņa misiju, Dievs dod Saviem sekotājiem spēku sasniegt Viņa mērķus un darīt to labi.

Kādas garīgās dāvanas jūs saņēmat, kad tikāt piepildīti ar Svēto Garu? Atcerieties, ka garīgās dāvanas var uzplaukt tikai tad, ja jūs savā dzīvē audzējat Gara augļus (Gal. 5:22, 23). _____

Uzceltā svētnīca

Izlasi 2. Moz. 36:8–39:31. Kāpēc, tavuprāt, tika doti tik skaidri norādījumi?

Ko tas mums māca par to, kā Dievs rūpējas par katru sīkumu? _____

Mozus rūpīgi uzcēla svētnīcu, un norādījumi, ko viņš saņēma Sinaja kalnā, tika rūpīgi īstenoti. 2. Mozus grāmatā tas viss ir aprakstīts: (1) telts ar dažādiem audumiem, aizkariem un daļām (2. Moz. 36:8–38); (2) šķirsts (2. Moz. 37:1–9); (3) galds skatāmajai maizei (2. Moz. 37:10–16); (4) lampas statīvs (2. Moz. 37:17–24); (5) vīraka altāris (2. Moz. 37:25–29); (6) dedzināmo upuru altāris (2. Moz. 38:1–7); (7) mazgājamais trauks (2. Moz. 38:8); (8) pagalmis (2. Moz. 38:9–20) un (9) materiāli, kas izmantoti svētnīcai (2. Moz. 38:21–31). 2. Moz. 39. nodaļa turpinās ar efoda, plecu daļu un citu priesteru apģērba gabalu aprakstiem.

Svētnīcas dievkalpojumi bija kā vizuāli evaņģēlija mācību priekšmeti, atklājot visu Dieva pestīšanas plānu. Dažādās ceremonijās tika attēlots, (1) cik Dievam pretīgs ir grēks un kā Viņš izturas pret to, (2) kā Viņš glābj nožēlojošus cilvēkus, (3) kāds ir ļauno liktenis un (4) kā Viņš nodrošinās brīnišķīgu nākotni, kurā nebūs ļaunuma.

Gada laikā svētnīcā tika veikti divi dažādi, bet cieši saistīti dievkalpojumi: dienišķie un ikgadējie. Šī divu veidu kalpošana ilustrēja, kā Dievs izturas pret grēku un kā glābj grēciniekus. Ar ikdienas dievkalpojumiem svētnīcā Dievs tiem, kas nožēloja grēkus, apliecināja, ka Viņš piedod viņu grēkus un žēlīgi piedāvā tiem pestīšanu. Lai saņemtu šo pestīšanas dāvanu, bija jāpienes upuris, un šie upuri norādīja uz Mesijas nāvi, kura asinis “attīra mūs no visa grēka” (1. Jņ. 1:7, NKJV). Grēku atzīšana un Kristus taisnības drēbju pieņemšana bija šīs dāvanas centrā (Ps. 32:1, 2). Tādā veidā grēkus nožēlojošais grēcinieks tika pārliecināts par piedošanu un varēja prierāties par glābšanu.

Ikgadējais dievkalpojums, kas notika Salīdzināšanas dienā, parādīja, kā Dievs izskauž grēku, atrisina grēka problēmu un nodrošina bezgrēcīgu nākotni (3. Moz. 16, Jņ. 1:29). Pašlaik Kristus divējādā kalpošana Debesu svētnīcā ir vēl viena Dieva darba izpaušme mūsu labā (Ebr. 7:25), un tā nesīs galīgo risinājumu ļaunuma problēmai (Dan. 7:13, 14, 22, 27; Dan. 8:14; Atkl. 21:4).

Svētnīca bija vieta, kur pielūgt Dievu, slavēt Viņu un pateikties. Pielūgsme ir attiecību uzturēšana ar Dievu, kurš aicina ticīgos šajā sadraudzībā.

Dieva klātbūtne svētnīcā

Izlasi 2. Moz. 40:1–38. Kā israēlieši izprata Dieva klātbūtni? _____

2. Mozus grāmatas pēdējā nodaļā (2. Moz. 40) ir aprakstīta svētnīcas iesvētīšana un Dekaloga dāvana. Telts iesvētīšana bija Israēla kulminācijas pasākums pie Sinaja kalna.

Dieva godība ir Viņa svētums, Viņa raksturs un Viņa mīlestības pilnā klātbūtne, kas ir pati labestība (2. Moz. 3:5; 2. Moz. 33:18, 19). Viņa klātbūtne piepildīja svētnīcu un bija redzama kā mākonis, Šekinas godība. 2. Mozus grāmata beidzas ar uzsvāru uz Dieva vadošo klātbūtni dienā kā mākonī un naktī kā uguns stabā. Ebreju tauta ļoti reālā un spēcīgā veidā piedzīvoja ne tikai Dieva realitāti, bet arī Viņa ciešo un pastāvīgo klātbūtni, kamēr Viņš tos vadīja.

Mozus uzcēla telti otrā gada pirmā mēneša pirmajā dienā (2. Moz. 40:2, 17). Viņš arī Āronu un viņa dēlus iesvētīja priesterībā ar svaidāmo eļļu (2. Moz. 40:9, 13–15). Viņš izgāja cauri Vissvētākajai vietai, Svētajai vietai un pagalmam, veltot visu Kungam. Ar šo procesu viņš atklāja dievkalpojumu visā svētnīcā (sk. arī 4. Moz. 7:1). Tikai telts atklāšanas pasākumā Mozus varēja ieiet Vissvētākajā vietā; pēc tam tikai Augstais priesteris varēja tur kalpot katru gadu Salīdzināšanas dienā (3. Moz. 16:2, 17).

Bībelē mēs trīs vietās lasām, ka “darbs ir pabeigts”: (1) Radīšanas nedēļas beigās Dievs uzsver Savu radošo darbu pabeigtību (1. Moz. 2:1–3); (2) pēc telts pabeigšanas Bībeles teksts paziņo: “Tā Mozus pabeidza darbu” (2. Moz. 40:33); un (3) tā tiek pateikts arī tad, kad Salamans pabeidza darbu pie tempļa (1. Kēn. 7:51).

Šī saikne starp radīšanu un Israēla svētnīcu norāda uz kosmisko dimensiju, laiku, kad Kungs dzīvos kopā ar atpirtajiem uz Jaunās Zemes Jaunajā Jeruzalemē, kas ir „Dieva mājoklis” (Atkl. 21:2, 3; salīdzini ar Atkl. 22:1–4).

Tas, ka Dievs piepildīja telti ar Savu klātbūtni (2. Moz. 40:34), bija grandioza kulminācija notikumiem, kas sākās ar Mozus dzimšanu un turpinājās ar ēģiptiešu dievu sakāvi desmit mocību laikā, ar izešanu no Ēģiptes, ar ēģiptiešu armijas sakāvi un visbeidzot ar Dieva atklāsmi Sinaja kalnā.

Kādos veidos arī šodien mēs varam izjust Dieva klātbūtni? Kāpēc ir svarīgi to piedzīvot? _____

Jēzus svētnīcā ar cilvēci

Izlasi Jņ. 1:14. Kā Kristus iemiesošanās salīdzināta ar svētnīcu? _____

Jēzus iemiesošanās ir noslēpums, kā arī ekskluzīva zinātne, ko atpestītie pētīs visu mūžību. Kā raksta apustulis Jānis, pieņemot mūsu cilvēcisko miesu, Kristus apliecināja, ka mājo ar mums taustāmā veidā. Jēzus šeit un miesā atgādina Vecās Derības Dievu, kurš dzīvoja kopā ar israēliešiem Sinaja teltī un tuksnesī, kad viņi devās uz Apsolīto zemi.

Savas iemiesošanās laikā Jēzus dzīvoja kopā ar cilvēci. Cik neaptverama pazemošanās! Mūžīgais Dievs nokāpj pie mums kā viens no mums, lai apliecinātu, ka Viņš patiešām ir "Imanuēls, Dievs ar mums".

Mt. 18:20 Jēzus teica — ja divi vai trīs ir sapulcējušies Viņa vārdā, Jēzus būs viņu vidū. Kristus ir kopā ar Saviem ļaudīm, pateicoties Svētā Gara klātbūtnei. Kristus aicina Savus sekotājus būt ciešās attiecībās ar Viņu: "Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klausīnu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa un turēšu ar viņu mielastu, un viņš ar Mani" (Atkl. 3:20).

Izlasi Atkl. 21:1–3. Kas mums šeit tiek pasniegts? _____

Jaunā Jeruzaleme nonāks no Debesīm uz zemi, un Jānis paziņo: "Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem" (Atkl. 21:3). Jaunajā Jeruzalemē nav tempļa (Atkl. 21:22), jo visa pilsēta ir templis, Dieva svētnīca. Pilsētas garums, platums un augstums ir vienādi (Atkl. 21:16), kā tas bija ar Vissvētāko vietu svētnīcā, kas bija kuba formā ar vienādām malām. Pasaulē bez grēka, nāves un ciešanām mēs mūžīgi dzīvosim tiešā mūsu Dieva klātbūtnē.

Skatoties uz to, kas mums ir apsolīts Jēzū, kā mēs varam iemācīties izturēt līdz galam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Saiešanas telts un tās uzdevums” (353.–358. lpp.).

“Pirms svētnīcas uzcelšanas notika dievišķs pestīšanas akts, proti, Israēla atbrīvošana no Ēģiptes paverdzinošās varas. Tam savukārt sekoja Dieva gatavība noslēgt pastāvīgas derības attiecības ar Savu tautu. Viņš būtu viņu Dievs, un viņi kļūtu par Viņa tautu (2. Moz. 6:7). To, kā viņiem būs jāizturas pret Viņu un citam pret citu, noteica derības likums. Telts patiesi bija tikšanās vieta, kur Dievs un cilvēki sanāca kopā. Tikai pēc izpiršanas un pastāvīgas savienības saiknes ar Dievu nodibināšanas, kas notika ar derības starpniecību, ļaudīm bija pieeja Dievam Viņa mājoklī.” (Endrūsa Bībeles komentārs: Old Testament, “Exodus” (Berrien Springs, MI: Andrews University Press, 2020), 1, 226)

Tikmēr Elena Vaita apraksta svētnīcas dievkalpojumu mērķi: “Tādā veidā ļaudīm katru dienu kā Saiešanas telts, tā vēlāk tempļa dievkalpojumos tika mācītas lielās patiesības saistībā ar Kristus nāvi un Viņa kalpošanu, reizi gadā viņu domas pievērsot pēdējiem notikumiem Lielajā cīņā starp Kristu un sātanu, galīgajai Universa atbrīvošanai no grēka un grēciniekiem.” (358. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. *Dievkalpojumu centrā svētnīcā bija asins izliešana. Tika upurēti visdažādākie dzīvnieki, un to asinis tika izmantotas gandrīz visos tempļa rituālos. Ko simbolizēja asinis, un uz ko galu galā norādīja visi šie upuri?*
2. *Lai cik pārsteidzoši būtu tas, ka Dievs, Visuma Radītājs, svētnīcā mājā Savu ļaužu vidū, cik vēl pārsteidzošāk ir tas, ka Viņš atnāca dzīvot starp mums kā viens no mums, kā cilvēks. Jau tā būtu bijusi pārsteidzoša mīlestības izpausme. Bet vēl upurēt Sevi, lai izpirktu grēku, – tas ir, mirt mūsu labā?! Ko tas mums māca par Dieva raksturu? Turklāt ko tas mums māca par to, cik ļoti Dievs vēlas redzēt mūs izglābtus Savā mūžīgajā valstībā?*
3. *Izlasi Ebr. 8:1–6. Ko tas mums stāsta, kā zemes svētnīca atspoguļoja to, ko Jēzus tagad dara mūsu labā Debesu svētnīcā?*